

בבית המשפט העליון

בש"פ 8529/15

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

העורר: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר לפי סעיף 35(ד) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: א' בטבת התשע"ו (13.12.2015)

בשם העורר: עו"ד איתמר בן גביר

בשם המשיבה: עו"ד לירון הופפלד; עו"ד ליאורה וייס-בנסקי

החלטה

1. ערר לפי סעיף 35(ה) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטת נשיא בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, השופט א' טל, מיום 10.12.2015. בגדר ההחלטה התקבלה בקשת המשיבה להורות על הארכת מניעת המפגש בין העורר לבין עורך דין עד יום 15.12.2015 בשעה 14:00.

2. העורר נעצר ביום 1.12.2015 והוא עצור מאז עד ליום 16.12.2015 בשעה 14:00. ביום 1.12.2015 הורה הממונה על החקירה בעניינו של העורר על מניעת המפגש בינו לבין עורך דינו עד ליום 6.12.2015 בשעה 16:00. בא כוחו של העורר ערר על החלטה זו לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד (הנשיא א' טל) אשר דחה את הערר במסגרת ענ"מ 6806-12-15 מיום 3.12.2015. ביום 6.12.2015 הורה הממונה על החקירה בעניינו של העורר על הארכת מניעת המפגש בין העורר לעורך דינו עד ליום 10.12.2015. ביום 6.12.2015 הוגש ערר על החלטה זו, אשר נדחה, בבית המשפט

המחוזי מרכז-לוד (הנשיא א' טל) במסגרת ענ"מ 13040-12-15 מיום 7.12.2015. בית המשפט המחוזי דחה אמנם את הערר אולם, נוכח סיום מעצרו המתוכנן של העורר ביום 10.12.2015 בשעה 14:00 קוצרה הארכת מניעת המפגש בשעתיים. העורר הגיש ערר נוסף, על החלטת בית המשפט המחוזי, וביום 9.12.2015 דחיתי ערר זה לנוכח חומרת המעשים המיוחסים לעורר והחשש מפני שיבוש חקירתו וחקירתם של מעורבים נוספים. ביום 10.12.2015 נעתר, כאמור, בית המשפט המחוזי (הנשיא א' טל) לבקשת המשיבה, והאריך פעם נוספת את מניעת המפגש של העורר עם עורך דין עד יום 15.12.2015 בשעה 14:00.

3. מכאן הערר שלפניי, במסגרתו טוען בא כוח העורר כי החלטת בית המשפט המחוזי לקצר בשעתיים את מניעת המפגש של העורר במסגרת ענ"מ 13040-12-15 היא החלטה מהותית, אשר יוצרת מציאות משפטית לפיה אין להאריך את תקופת מניעת המפגש לאחר שבית המשפט קיצר אותה בעצמו. לגופו של עניין טוען בא כוח העורר, כי מניעת המפגש פוגעת בזכות להיוועצות באופן בלתי מידתי ובלתי סביר. לעמדתו, העובדה שמדובר כבר בהארכת מניעת מפגש שלישית, והתמשכות מעצרו של העורר מטות את הכף לעבר סיום מניעת המפגש בינו לבין העורר.

4. באת כוח המשיבה סברה מנגד כי אין לקבל את הערר. לשיטתה, נסיבות העניין, ובפרט חומרת המעשים המיוחסים לעורר, מצדיקות את המשך מניעת המפגש בין העורר לבין עורך דין.

5. משסיימו הצדדים להשמיע את טענותיהם, נערך בפניי דיון במעמד צד אחד, במסגרתו מסרה המדינה לעיוני חומר חסוי. כמו כן, קיבלתי מענה לשאלות אותן הצגתי לבאת כוח המשיבה ולנציגי גורמי הביטחון הרלבנטיים.

6. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים; את החלטתו של בית המשפט המחוזי, מושא ערר זה; ואת החומר החסוי שנמסר לעיוני במעמד צד אחד – החלטתי לדחות את הערר. אינני מקבל את טענתו של העורר ביחס לקיצור תקופת מניעת המפגש, במסגרת החלטת בית המשפט המחוזי מיום 7.12.2015. אמנם, בית המשפט המחוזי קיצר בשעתיים את תקופת מניעת המפגש בין העורר לבין עורך דין, אולם, הטעם לכך היה טכני בלבד, ונבע מכך שאין היגיון בהארכתה של מניעת המפגש מעבר לתקופת המעצר. גם טענותיו של בא כוח העורר לגופו של עניין – דינן להידחות. סבורני, כי גם בשעה זו, מתן אפשרות למשיב להיפגש עם עורך דין עלול לשבש את מהלך החקירה ולפגוע בתוצאות שהושגו בה עד היום. יתר על כן, חומרת המעשים המיוחסים לעורר

והתקדמות החקירה בעניינו, מצדיקות את הארכת מניעת המפגש בינו לבין עורך דין, פעם נוספת. אציין, כי לא נעלמה מעיני העובדה שהעורר עצור ומנוע מפגש עם עורך דין במשך תקופה בלתי מבוטלת. עם זאת, לנוכח האמור לעיל דומני שנקודת האיזון טרם השתנתה ומכלול השיקולים מטה את הכף לעבר המשך מניעת המפגש. לבסוף אעיר, כי בניגוד לטרמינולוגיה בה השתמש בא כוחו של העורר אין מדובר בעניינו בהארכה שלישית של מניעת המפגש בין העורר לעורך דין, אלא בהארכה שנייה בלבד. לנוכח כל האמור, אינני רואה לנכון לקבל את הערר.

סוף דבר, הערר נדחה.

ניתנה היום, ב' בטבת התשע"ו (14.12.2015).

ש ו פ ט